

videl, kako so vozili za šolski vrt obcestne kupe, ki jih je nagrabil cestar. Potok se še zmenil ni, da bi basal cestno zemljo in jo nosil k šoli.

Pač pa si je nesramni potok zmisлил letos nekaj drugega. Po velikem nalivu je poleti narastel ter jo ucvrl, tebi nič meni nič, kar mimo šole in preko gred. Debelo je gledal drugi dan naš gospod učitelj, ko je opazil, da mu je odnesel potok vso zemljo, le kamenje mu je pustil za spomin.

Tedaj sem pristopil jaz, da bi ga tolažil.

»Vidite, gospod učitelj,« sem rekel, »da ne prinaša potok zemlje, ampak ravno nasprotno — krade jo! Pametnejše bo, ako zasadite na vrt raje krte, pa vam bodo takoj narili velike kupe zemlje, kamenje pa zavlekli v svoje rove, da ne bodo mogle miši za njimi. To bi bilo eno. Ali pa počakajte, gospod učitelj, mogoče si zmisli potok kdaj, pa jo udari po isti poti nazaj kakor je prišel. Takrat ga zgrabite za ušesa, da vam prinese zemljo nazaj! To bi bilo drugo!«

Ali gospod učitelj se ni strinjal z mojimi predlogi. Zmajal je z glavo ter mi dejal:

»Jurek, ne bodi vedno tak Durek! Pojdi raje delat luknje v vodo in potem jih preštej! Da se pa ne boš kje zmotil, vtakni v vsako svoj nos in štej glasno!«

Take naloge še nisem dobil nikoli. Stopim k vodi ter napravim prvo luknjo. Lahko je šlo. Toda, ko sem hotel vtakniti vanjo svoj nos, ni bilo luknje nikjer. Šel sem domov in prosil očeta, naj mi pomaga.

»Očka, ti delaj luknje in vtikaj vanje svoj nos, jaz bom pa štel!«

»Butec,« mi reče oče, »taka reč ni za sedaj! Počakaj na zimo, ko bo voda zmrznila. Takrat lahko napraviš lukenj za celo šolo in bo lahko vsak vtaknil svoj nos v svojo luknjo. Ti jih pa šteji!«

»Dobro,« si mislim. Drugi dan povem gospodu učitelju takole:

»Domače naloge, ki ste mi jo dali včeraj, nisem naredil. Bom jo šele pozimi. Sedaj ni čas za to. Takrat pa bom naredil za vsakega učenca eno luknjo tako veliko, da bo lahko vtaknil vanjo svoj nos. Za vas, gospod učitelj, pa bom naredil tako veliko luknjo, da boste lahko porinili v njo celo svojo glavo. Ko bo torej vsak tičal v svoji luknji, bom pričel šteti!«

Ker smo se učili v šoli, da nastaja zemlja tudi iz poginulih živali, ki trohne v zemlji, sem prinesel s seboj mrtvega škorca, ki sem ga našel na cesti. Ponudil sem ga gospodu učitelju in dejal:

»Tegale mrtveca pokopljite na svojem vrtu, pa boste imeli zemlje na pretek!«

Kaj vem o padavinah

Vse, kar prileti izpod neba, je padavina. Brilzgov Božo trdi, da je tudi kamenje padavina. Ako vržeš kamen v zrak, še ni padavina. A ko ti prileti nazaj na glavo, je prava padavina. Tudi zrela hruška je padavina, ako ti pade na glavo. Jaz bi rekel, da je padavina vse, kar ti pade na glavo.

Gospod učitelj misli drugače. On trdi, da je padavina dež, sneg, sonce, rosa in toča. Tako nam je razlagal: dež meče po nas vodo in če nimamo dežnika, smo mokri kakor miši. Sneg seje snežinke, ki iz njih lahko delamo kepe in se potem kepamo do trde teme. Sonce meče na zemljo žarke, rosa nam poslini deteljo in se zato krave napenjajo. Takí kravi, ki se npenja, moraš poriniti v gobec poleno, da široko zija in gleda kvišku. Tudi je dobro, ako ji zabiješ v trebuh žrebelj in ji vržeš v goltanec gnilo jajce. To kravi silno pomaga in je takoj zopet zdrava, če ne pogine.

Soseda Blaža je nekoč vrglo po cesti. Vsi so rekli:

»Rosne detelje se je preobjedel, mrcina, in sedaj ga napenja!« Takoj skočim domov po velik žrebelj, da mu ga zabijem v trebuh. Ali tedaj se je Blaž že pobral in je meril cesto naprej proti domu.

»Mrha pijana, kod pa rogoviliš?« je zavpila nadenj njegova žena ter ga nabrisala z metlo.

»Neža, nikar ne bodi hud!« so jo tolažili ljudje. »Detelje je malo preveč povohal tvoj možiček, pa ga napenjal!«

»Avše avšaste!« je kričala Neža. »Kakšne detelje? Vina se je nažrl, capin! Saj ni krava, da bi se pasel po detelji!«

Tedaj sem vedel, da Blaža ni napenjala detelja, ampak vino.

Tudi toča spada med padavine in zelo rada klesti koruzo. Moj oče vedno pravi, kadar sadi koruzo:

»Če bi vedel, da jo oklesti toča, bi raje sadil konjske fige!« Toda dosedaj ga še nisem videl, da bi jih sadil. Točo kmetje sovražijo in preganjajo. Jaz jo prištevam med škodljive živali.

Najljubša padavina nam je sneg, ki ga pa poleti ni. Rajši bi ga imel poleti, ker bi me takrat ne zeblo v noge. Lahko bi se bosí kepali. Iz snega delamo tudi snežnjaka. Sneg se dela v megli in sicer je to dež, ki ga zebe. Ker nima doma peči, si obleče belo srajco ter skoči na zemljo. Ko drugi vidijo to, jo ucvro vsi za njim. Tedaj sneži. Oče reče takrat:

»Glej ga spaka! Berači se tepejo!«

Ako posije sonce, se prične sneg potiti in se poti tako, da se ves spoti in ga ni več niti toliko, kolikor imaš črnega za nohtom.

Lani je dobila mojega očeta ploha in se je prehladil. Takrat se je oče ravno tako potil kakor sneg, če je toplo. Že smo vsi mislili, da se bo ves raztalil, a se ni. Niti glava ni postala manjša. Pač pa je jedel štirinajst dni kakor volk. Sneg ničesar ne je. Pač pa ima rad korenje in oglje. Le pogledjte snežnjaka! Tudi metle in stari lonci mu pridejo prav.

Megle delajo babe Črbare na Donački gori. V piskrih kuhajo godljo, ki jo potem vržejo v zrak in iz nje se izmota temna štrena, ki leze mimo Boča na Pohorje.

V šoli pravijo, da to ni res. Jaz bi pa skoraj verjel. Da bi prihajale megle iz morja, je bosa. Saj tudi od nas ne hodijo megle na morje, ampak ljudje, da se tam kopljejo in sončijo. Morska megla ostane raje doma. Kaj bi pri nas, ko pa imamo tukaj sami padavine?

Ako kdo pade, še ni padavina, razen če je padel izpod neba. Najtežja padavina bo luna, kadar se bo zaletela v zemljo. Pravijo, da jo bo razčesnila na dvoje. Jaz bi takrat rad bil na tisti polovici, kjer bo sosedova tepka. Nikakor pa ne na tisti, kjer bo naša šola. Samo, da bi bil naš učitelj tako ljubezniv in bi mi vrgel na mojo stran šolsko žogo. Drugega ne rabim in mirno čakam, kdaj se bo zaletela luna v zemljo. Čim-bum! bo naredilo in gospod učitelj bo rekel: »Zdaj pa le hitro domov! Za danes je šole konec!«

